

Viata scolii tale

*Publicație lunară a Seminarului Teologic Liceal Ortodox
„Sfântul Ioan Iacob” Dorohoi
Nr. 4 - decembrie 2020*

Elevii, profesorii, ostenitorii și binefăcătorii Seminarului de la Dorohoi vă urează
Sărbători fericite și un An nou cu sănătate și belșug, succes și împliniri frumoase!
La mulți ani!

Colegiul de redacție

Președinte,

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan,
Arhiepiscopul Iașilor și
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Vicepreședinte,

Director, pr. prof. Petru-Georgel
Chichioacă

Redactori,

Pr. Prof. Vasile-Ionuț Crețu
Pr. Prof. Cosmin-Constantin Pristavu

Membri,

Prof. Cristina-Ionela Ignat
Prof. Anamaria Dorohoncianu
Prof. Corina Balan
Prof. Răzvan-Gabriel Sarafim
Pr. Marius Onofrei
Ierom. dr. Arsenie Bejan
Ștefania Muha
Anisia Țigănescu
Edera Prodan
Alexandra Damian
Andra Ignat
Ștefan Apetrei
Raul Găină
Valentin Cantonaș
Alexandru Aniculăesei

Tehnoredactare și design,

Iulian-Daniel Dohotaru

Foto,

Clubul de fotografie „Lumină lină”
Alexandru Atănăsoaie

Corector,

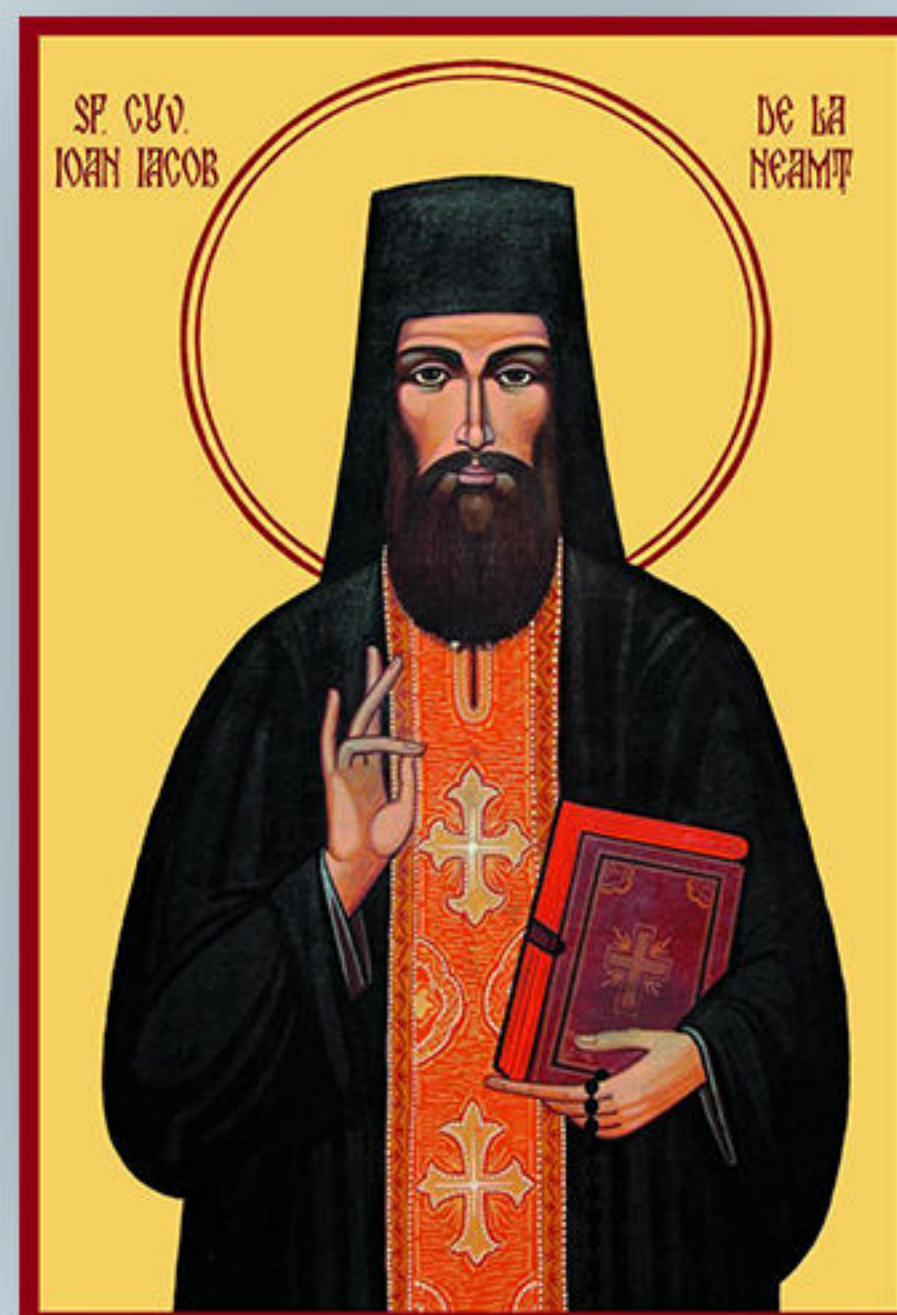
Prof. Corina Balan

Adresa redacției,

Str. Poștei, nr. 14, mun. Dorohoi, jud.
Botoșani
Email: semdorohoi@yahoo.com
www.facebook.com/seminaruldorohoi
Cod postal 715200
Tel. / fax. 0231611961

Cuprins

De-a pururi neuitată să fie amintirea eroilor! (Pr. Dumitru Furtună).....	p. 4
Această mamă, numită România, merită orice sacrificiu! (Pr. Constantin Muha).....	p. 5
Proiecte artistice inedite la Seminarul din Dorohoi (Pr. Cosmin Pristavu).....	pp. 6-7
Unirea, națiunea a făcut-o ! (Edera Prodan, X B).....	pp. 8-9
Împlinire (Andra Ignat XII B).....	p. 9
Scrisoarea de dragoste a lui Dumnezeu către oameni (Alexandra Damian, XI B).....	p. 10
Elevii Seminarului la Simpozionul Național de la Neamț (prof. Corina Balan).....	p. 11
Crăciunul de odinioară (Anisia Țigănescu, IX B).....	p. 12
Singuri, dar totuși uniți întru Hristos (Ștefan Apetrei, X A).....	p. 13
Despre Concertul de colinde...Online și nu numai! Cine sunt #Cântăcioșii (Pr. Ionuț Crețu).....	p. 14
Recunoștință peste ani (Ierom. Dr. Arsenie Bejan).....	p. 15
Vorbitul în public fără blocaje! (prof. Corina Balan).....	pp. 16-17
Cher Père Noël (Anisia Țigănescu, IX B).....	p. 17
Un gând îți port! (Edera Prodan, X B).....	p. 18
The tale of Lanathel Degarion (Alex Aniculăesei, XII A).....	p. 19
Picătura de COOLtură (Ștefania Muha, IX B, Raul Găină, XII A).....	p. 20
Știați că? (Valentin Cantonaș, XII A).....	p. 21

De-a pururi neuitată să fie amintirea eroilor!

Eroii au zis: „Datorită jertfei noastre voi azi sunteți România Unită! Numele acestei Românii a răsunat în tot cuprinsul lumii. Iubiți ordinea, iubiți munca rodnică, ziditoare și dătătoare de viață; mai presus de toate iubiți-vă între voi cu iubirea cu care ne-am jertfit noi înșine și România va fi pururea a voastră și a urmașilor voștri! Plumbul dușmanului ne-a răpus... Nu face nimica. Dar voi ne iubiți? Dacă ne iubiți, atunci iubiți cu ardoare lucrarea noastră și păstrați-o cu vrednicie!”

Astfel i-am auzit vorbind... Da, sunt cuvinte de eroi, care ca mâine vor fi trecuți în cartea de sărbătoare a legendelor. Poate fi o lecție mai înălțătoare de istorie a Patriei?

Plecați deci, copii, din nou inimile voastre către dumnezeiescul pământ unde locuiesc eroii... Revărsați din nou flori pe mormintele lor... Doine și cântece de bucium presărați peste aceste altare ale idealului nostru de veacuri... Cântați viața eroilor cum vă veți pricepe mai bine și nu uitați cuvântul Scripturii Sfinte: „și privind la săvârșirea vieții lor, să urmați credința”!

Cu cât un popor știe să-și cinstească mai frumos morții, cu atât nădăjduiește mai bine în viitor! Iar când morții cei umili, neștiuți, fără nume, purtători de greutate și jertfe, sunt cinstiți – atunci puterea de viitor a acestui neam va fi și mai mare. Căci sfântă a fost jertfa după cuvântul Scripturii: „Cât despre mine” – zice Cel ce le-a dat viață „voi jertfi prea bucuroși de ale mele și mă voi jertfi în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre.” (II Cor. 12, 15).

Și viața și-au dat pentru noi...Învierea lor din mormânt a fost vestea îndeplinirii visului lui Mihai, - întregirea Neamului, - iar Înălțarea la

ceruri este ziua cea slăvită când din piepturile tuturor celor vii se smulge simțirea de pietate pentru eroul necunoscut, se ridică la cerurile lui Dumnezeu recunoștința unui popor întreg, care răspunde către cei din mormânt: „v-ați jertfit pentru noi ca să căpătăm sub soare o mântuire și o slavă veșnică” (II Timotei 2, 10), dar slava cea nemuritoare plutește peste țărâna cea sfântă a mormintelor voastre!

Astăzi, pământul se unește cu cerul, țărâna ostășească și mai mult încă a ostașului neștiut – se răsfrânge în soarele viitorului acestei țări. Imnul regal însufletește văzduhurile, înduioșează inimile, unește cugetele tuturor românilor. Zăngănit de arme se aude la Putna și la mănăstirea Dealu și în cripta ostașului necunoscut și în mormintele luptătorilor de aici din preajma noastră, ochii se umezesc de măreția unirii obștești în același grai al cinstirii mormintelor.

Sus cugetele și toate inimile să se zdrobească în tainică închinare!

Ostașul neștiut ca nume, este prea bine cunoscut ca fapte – el e întreaga armată română!

Este voinica divizie de la Cerna, este brava luptătoare din munții Muscelului, din înălțimile Râmnicului, de la Predeal, de la Tabla Buții, este întruparea eroinei Ecaterina de la Gorj, este oastea jertfită pe câmpiile Dobrogei, este oastea care își îngropa numai aici în Dorohoi câte 30 pe zi, este legiunea victorioasă de la Mărăști, Oituz și Mărășești!

Da, 17 milioane de români – de la Nistru până Tisa – se opresc acum în loc și se închină amintirii acestui erou – căci el este întruparea celei mai mărețe vitejii.

Cuvintele trebuie să înceteze...o clipă ne desparte doar și sicriul necunoscutului ostaș român se va așeza în mormântul național unde va trebui să conducem pe fiii noștri, ca să vadă ce este dragostea de neam – acel sicriu va fi rânduit în locul de veșnică odihnă, iar orfanul de război, în genunchi, va recunoaște pe tatăl României întregite – înfățișătorul adâncului și credinciosului suflet popular, icoana vitejiei străbune!

În sunete de foc ale Imnului Național, intonat de oastea înseși – să strigăm cu toții: *De-a pururi neuitată să fie amintirea eroilor!*

(Pr. Dumitru FURTUNĂ, text redactat de
Pr. Marius ONOFREI, absolvent promoția 2004)

Această mamă, numită România, merită orice sacrificiu!

„Vă rog să aveți grijă ceea ce veți face când veți pleca pe calea vieții, când veți fi maturi, când veți fi oameni cu putere de decizie, să aveți grijă cui vă încredințați sentimentele, trăirile. Să fiți luptători în felul pașnic, pentru unitate, pentru libertate, pentru frumusețea sufletului românesc și să aveți grijă de ceea ce vi s-a lăsat ca moștenire, de păduri, de ape, de munți, de clopotnițe, de muzee, de școli. Și de toate celelalte.

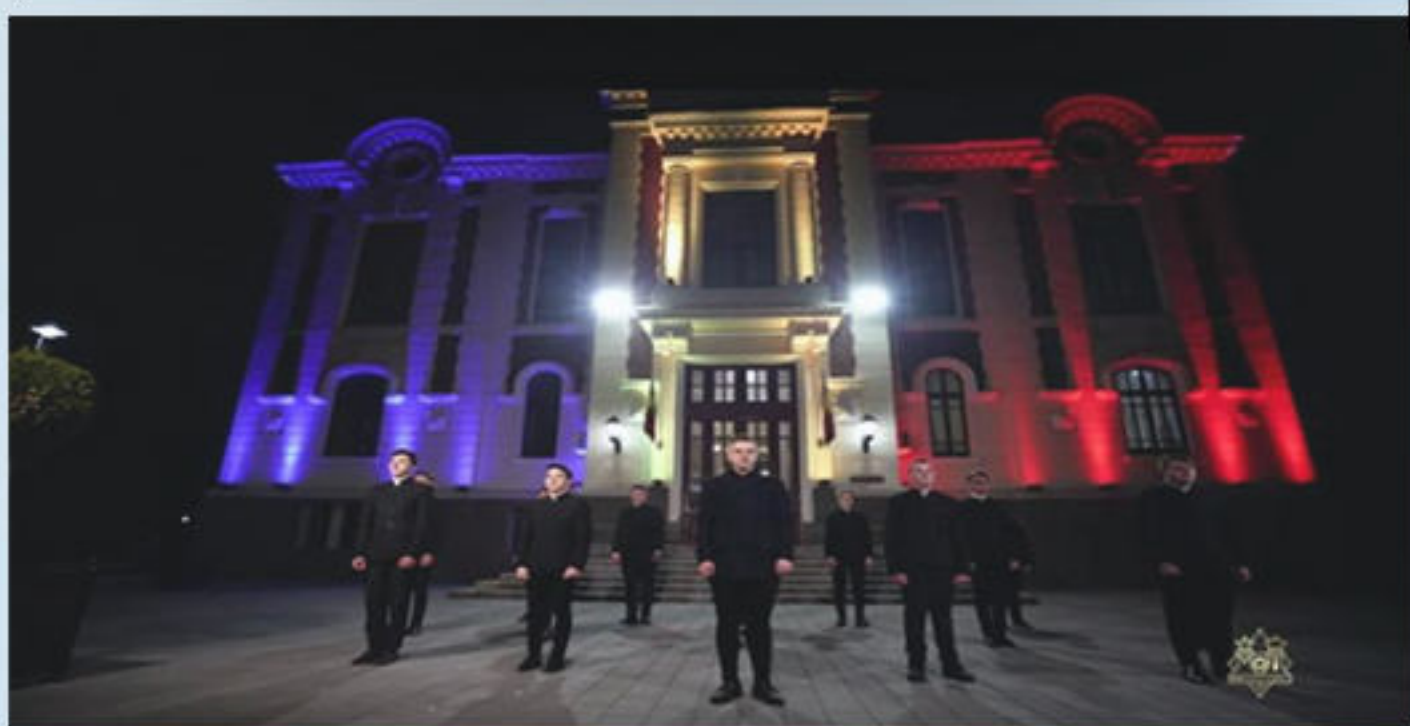
Acum batem palmele, sub impresia momentului (n.r. comemorativ al Marii Uniri de la 1918). Când veți fi mai mari, o să înțelegeți că sunteți frământători în lutul acesta frământat cu sânge pentru unitate, pentru libertate, pentru demnitate, și că această MAMĂ, numită ROMÂNIA, merită orice sacrificiu! Îmi doresc să se împlinească dorința mamei de aici, să nu mai fie niciodată cazul să cedăm, să renunțăm la ceva! Ne rugăm pentru asta! Altceva nu putem face...Să apărăm, nu mai avem cu ce, să ne punem cu cei mari, e mai greu acum, dar vom putea rezista fiind uniți, „în cuget și-n simțiri”, cum spune cântecul românesc străbun. Și doar așa vom reuși să rămânem aceeași oameni, cum spune un cântec de la cenaclul Flacăra „urmași ai dacilor liberi”, [deoarece] partea aceasta de Moldovă nu a fost niciodată ocupată de romani, [ci a fost locuită de dacii liberi], și tot timpul aveau puterea de a se opune Imperiului (...) Deci, dacii liberi trebuie să meargă mai departe în istorie, să ducă această mișcare de rezistență, plecând de la persoană, la grupul mic de prieteni, [mișcare de rezistență] la modul elegant, la modul pacifist, care să impună respect celor care vin în contact cu noi.

Limba noastră-i limbă dulce, „limba vechilor cazanii, care-o plâng și care-o cântă pe la vatra lor țărâni”, e și gustul pâinii calde, cam tot ceea ce înseamnă românesc, pur. Satul românesc este o reșită care trebuie apărută, de aceea și Patriarhia în acest an [2019] a dedicat întreg anul satului românesc, învățătorilor, preoților și primarilor gospodari și traducătorilor de cărți bisericești și a doi dintre patriarhii Bisericii Ortodoxe Române, dar să nu uitați că satul românesc a creat și a dat valori imense țării. Nădăjduim că în continuare satul va renaște și va merge pe aceeași linie frumoasă a rezistenței și a dăruirii față de țară, născând, cum spune cronicarul „nasc la Moldova oameni”. Au născut și vor naște în continuare. Să întemeiați familii frumoase, cu prunci mulți, când veți fi mari, și să aveți grijă cui vă dăruiați sentimentele și trăirile! Mulțumesc frumos!”

(Pr. Prof. Constantin MUHA, cuvânt rostit cu prilejul serbării Zilei Naționale a României, Sala de festivități a Seminarului, 1.12.2019)

Proiecte artistice inedite la Seminarul din Dorohoi, dedicate memoriei Părintelui Constantin Muha

„Legătura evidentă din calendar dintre Ziua Sfântului Apostol Andrei și Ziua Națională a României și a românilor nu este întâmplătoare, ci este o împlinire a promiei cerești. Identitatea națională românească nu se poate imagina și nici defini în afara limbii și credinței. Unitatea românilor s-a făcut prin poporul condus de „preoți cu crucea-n mână” (...) Viața noastră este credința noastră, care ne-a ghidat spre marele act de voință națională din 1918. Este timpul să ne dăm seama că a rămâne fideli valorilor noastre, mai ales limbii și credinței, moștenirii clasice greco-latine și creștinismului, înseamnă a rămâne mereu noi înșine, adică români, în casa noastră numită România.” (Acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop)

Cu prilejul cinstirii în data de 30 noiembrie a Sfântului Apostol Andrei, ocrotitorul României și al românilor, și al celebrării Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, președintele Academiei Române, Excelența Sa, acad. prof. dr. Ioan-Aurel Pop, a transmis publicului un gând pios și o ofrandă de recunoștință îndreptate spre două evenimente cardinale ale istoriei naționale, „borne temporale ale începutului și sfârșitului” proiectului identitar, cultural și religios al românilor.

Suita celebrării celor două sărbători nu este deloc întâmplătoare, ci proniatoare, așa încât afirmația unui alt academician, pr. prof. dr. Mircea Păcurariu, potrivit căruia „poporul român s-a născut creștin”, subliniază simfonia dintre cele două coordonate spirituale, dragostea de neam, din care izvorăște iubirea jertfelnică pentru semeni și slujirea devotată a comunității, și iubirea de Biserică, manifestată prin entuziasm misionar și vocație didactică. Cu dorința de a evidenția valorile menționate mai

sus și în lumina evenimentelor devenite tradiționale în urbea dorohoiană în ultimul sfert de secol, prilejuite de zilele de 30 Noiembrie și de 1 Decembrie, evenimente aduse la viață de ctitorul, sufletul, omul-instituție, „învățătorul de învățători de suflete”, mentorul și călăuzitorul a nenumărate promoții de enoriași la „școala credinței” și de elevi ai „școlii de la răscruci”, părintele profesor Constantin MUHA, recent mutat la Domnul, elevii Seminarului au desfășurat 2 proiecte deosebite.

Coordonați de prof. de muzică, Răzvan-Gabriel SARAFIM, membrii Corului „Haris” de la profilul pastorală au realizat un proiect artistic intitulat „În memoriam Părintelui Profesor Iconom Stavrofor Constantin Muha”. Acesta a constat într-un material video, cuprinzând o suită muzicală cu specific patriotic, alcătuită din diferite fragmente muzicale, interpretate de către elevii Seminarului dorohoian, atât în aer liber, cât și individual, bineînțeles cu respectarea tuturor normelor sanitare. Membrii Trupei ORA3 și alte eleve de la profilul filologie bilingv, coordonați de pr. prof. Ionuț-Vasile CREȚU, au înregistrat diverse melodii patriotice, așezându-le într-un buchet muzical, dedicat tuturor românilor. Ambele materiale au cunoscut o amplă popularizare, întreținând „focul din vatră”, cinstind „România mea” sau întinzând punți peste „maluri de Prut”.

Conjunctura în care a fost realizat și promovat proiectul nu este deloc una întâmplătoare, acesta fiind finalizat pe parcursul celor 40 de zile scurse de la mutarea la Domnul a Părintelui Constantin, „slujitor devotat al Bisericii și al învățământului teologic românesc” – el însuși un neîntrecut melod și dirijor și, de asemenea, în amintirea evenimentelor festive sau comemorative, a concertelor de cântece patriotice și de colinde, de multă vreme devenite tradiție și așteptate cu multă încântare de toți iubitorii de cultură, de credință și de neam din Dorohoi și nu numai.

„Proiectul de 1 Decembrie a venit ca o redescoperire, o fereastră de ieșire din rutina de zi cu zi. Într-adevăr, a fost câte ceva de muncă, dar a meritat întru totul. Faptul că am reușit și noi să ne aducem recunoștința față de eroiii României îmi întărește mândria că sunt român. Ceea ce a ieșit în final este rezultatul eforturilor domnilor profesori organizatori, cărora le mulțumesc din suflet!”

„Sentimentul transmis a fost unul de mândrie îmbinat cu cel de dor față de dragul nostru Părinte Constantin Muha. În timp ce zămisleam această capodoperă, împreună cu colegii mei, îmi aminteam de orele petrecute cu dumnealui, încercând din răspuțeri să ne aducă la performanța la care am ajuns.”
(Paul-Florin URSACHI, XI A)

„Prin proiectul dedicat zilei naționale a României, proiect care din nefericire a devenit și in memoriam celui care ne-a insuflat dragostea de neam și țară, am dorit ca jertfa titanilor noștri strămoși să fie transpusă din sufletele noastre în lumea auditivului. Românul de când se știe cântă... când îi este greu sau dor, doinește, când îi este bine, cântă de joacă și inima în el, iar noi, în cadrul acestui proiect am cântat de mândrie și de bucuria sângelui ce ne curge prin vene, același care, pentru libertatea noastră, a udat pământul țării veacuri la rând, iar din adâncuri, ne păzește chiar și acum hotarele. Vremurile tulburi care uneori se abat asupra noastră, nu pot și nu trebuie să ne rupă din inimii albastrul cerului ce ne veghează, galbenul virtuților ce ne hrănesc și roșul sângelui ce ne-a clădit.

Chiar dacă sunt la începutul drumului prin viață, elevii seminariști implicați, au tratat cu deosebită maturitate rolul care le-a fost atribuit. Suflute mari în trupuri aparent mici, și voci calde chiar și în vreme rece, cam acestea sunt mlădițele actuale ale Seminarului dorohoian. Ne-am simțit onorați să vă putem împărtăși prin cântec o frântură din povestea patriei noastre mame!”

(Prof. Răzvan-Gabriel SARAFIM)

Aducem mulțumire celor care au făcut posibilă împlinirea proiectului: Marian GĂLBĂU și prof. Răzvan-Gabriel SARAFIM (acompaniament); Andrei-Dimitrie GORGAN (mixaj sunet); New Perspective of Art - Dragoș Buchi și Cosmin Gorgan (video); Primăriei Mun. Dorohoi, primar Ing. Dorin ALEXANDRESCU, Pr. Prof. Petru-Georgel CHICHIOACĂ (Director Seminar,); Pr. Prof. Vasile-Ionuț CREȚU (Consilier educativ), Prof. Răzvan-Gabriel SARAFIM (coordonator proiect).

Fie ca proiectul artistic „In memoriam Părintelui Profesor Iconom Stavrofor Constantin Muha” să fie așezat ca o dovadă de recunoștință pentru darul unității de neam și de credință, să ostoiască – fie și pentru câteva clipe, dorul după tot ceea ce a însemnat și va însemna părintele pentru zona noastră, și să cinstească amintirea și faptele nepieritoare ale părintelui Constantin cel blând, bun și jertfelnic.

(Pr. Prof. Cosmin-Constantin PRISTAVU)

Unirea, națiunea a făcut-o!

„O viață întreagă veți mărturisi cu mândrie: și eu am fost la Alba Iulia!

Fii fiilor voștri vor chezașui puternici și fericiți, rostind:

<Și părinții noștri au fost la Alba Iulia>”

(Iuliu Hossu)

La 1 Decembrie 1918, în urmă cu 102 de ani, s-a împlinit Marea Unire și s-a realizat astfel visul de veacuri al românilor.

Actul de unire al Moldovei cu Muntenia din anul 1859 a avut un mare răsunet în inimile tuturor românilor, trezindu-le speranța într-o apropiată întregire națională. Din acest moment, toate eforturile neamului românesc din perioada 1859-1918 s-au concentrat în această direcție. Deși, în cursul Primului Război Mondial, cea mai mare parte a teritoriului României a intrat sub ocupație străină și țara a trebuit să încheie o pace odioasă, privirile românilor continuau să se îndrepte spre teritoriul liber al Moldovei.

Întregirea României începe cu Moldova dintre Prut și Nistru, teritoriu cunoscut sub numele de Basarabia. Aici, la 24 ianuarie 1918, Sfatul Țării proclama „Republica Moldovenească, slobodă, desine stătătoare și neatârnată”.

Independența fiind proclamată, pasul următor a fost „unirea cu mama sa România”, act ce se va realiza la 27 martie /9 aprilie 1918.

Bucovina a fost cel de-al doilea teritoriu românesc care în toamna anului 1918 s-a unit cu România. În condițiile dezagregării Imperiului Austro-Ungar, deputații români din Bucovina declară în Parlament că vor folosi dreptul autodeterminării. În aceste condiții, după constituirea Consiliului Național al românilor bucovineni la 15/28 noiembrie 1918, un Congres al reprezentanților întregii populații din Bucovina a hotărât împlinirea necondiționată, pe vecie a unirii Bucovinei în vechile ei hotare cu România.

Ultimul teritoriu care s-a unit cu România a fost Transilvania. Și aici destrămarea monarhiei dualiste a creat o situație nouă de care transilvănenii au știut să profite. Partidul Național român a elaborat Declarația de la Oradea, pe care au prezentat-o în Parlamentul de la Budapesta și în care se declara dreptul românilor de a-și hotărî singuri soarta. La sfârșitul lunii octombrie 1918 s-a alcătuit Consiliul Național Român Central (CNRC), care și-a asumat guvernarea asupra teritoriilor locuite de români din Ardeal și Țara Ungurească și a convocat o adunare a românilor la Alba Iulia.

În acest loc, la 18 noiembrie /1 decembrie, Marea Adunare a tuturor românilor din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș la care au participat 100.000 de persoane și 1.228 de reprezentanți aleși, au adoptat o Rezoluție prin care se decreta unirea lor și a tuturor teritoriilor locuite de ei cu România.

Unirea, așa cum susținea Florin Constantiniu, „a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția ei stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici unui om politic, a nici unui guvern, a nici unui partid, este fapta istorică a întregii națiuni române realizată într-un elan țâșnit cu putere din străfundurile conștiinței neamului, un elan controlat de fruntașii politici pentru a-l călăuzi cu inteligența politică remarcabilă spre țelul dorit (...)”.

„Marea Unire nu a fost rezultatul participării României la război. Nici partizanii Antantei, nici cei ai Puterilor Centrale nu au avut în vedere revoluția din Rusia și destrămarea monarhiei austro-ungare. Raționamentul lor s-a înscris formulei naționale a raportului de putere între state: victoria Antantei ne va da Bucovina, Transilvania și Banatul, victoria Puterilor Centrale ne va da Basarabia; o biruință excludea pe cealaltă, astfel că nimeni nu vedea cum ar fi posibil cu puțință ca toate aceste provincii să intre aproape simultan în frontierele Vechiului Regat (...)”.

„Nu o victorie militară a stat la temelia României mari, ci actul de voință al națiunii române de a-și da armătura teritorial-instituțională care este statul național (...)”.

O necesitate istorică, o națiune trebuie să trăiască într-un stat național - s-a dovedit a fi mai puternică decât orice guvern sau partid, culpabil de egoisme sau incompetență și, punând în mișcare națiunea, i-a dat acea forță

uriază ca pe toate adversitățile să dea viață aspirației sale: statul național”.

Studierea istoriei aduce copiilor o lumină importantă asupra vieții strămoșilor noștri. A cunoaște istoria înseamnă a cunoaște trecutul. Un popor fără istorie, putem spune că nu există, el nu-și poate argumenta statornicia într-un teritoriu. Așa cum fiecare persoana are o zi de naștere, tot așa și statul, țara are nevoie de o zi în care trebuie sărbătorită. O zi în care fiecare persoană să-și amintească de trecutul istoric, de vitejia neamului și de sângele vărsat de strămoșii noștri care au luptat pentru apărarea acestui pământ.

Orice persoană, orice copil, trebuie să-și cunoască istoria, pentru a-și putea demonstra originea daco-romană. Necunoscându-ne trecutul nu putem demonstra statornicia în acest teritoriu carpato-danubiano-pontic. Fără a cunoaște trecutul nu putem privi spre un viitor!

**SĂ FIM MEREU MÂNDRI DE PATRIE,
DE NEAM, DE ROMÂNIA!**

(Edera PRODAN, X B)

Împlinire

Am visat, cândva, că mi-ai vorbit...
Geniu peste Univers...O, Țară! O, Mamă!
Și de-atunci, de O SUTĂ de ani, te caut
În flori, în zâmbet, în oameni,
În lucruri...

Am visat, cândva, că mi-ai vorbit...
De la tine, Mamă, am ieșit
Ca o pasăre cântându-și trilul!...
M-oi întoarce, știu, cândva la cuib
Precum ploaia se întoarce-n mare -

Am visat, cândva, că mi-ai vorbit...
Am avut, însă, nevoie de puțin timp
să deslușesc niște cuvinte
și să rup în bucăți câteva clipe
din viitorul meu care a devenit prezent...

Am avut nevoie de puțin timp
să pun un atom de suflet
și să unesc bucăți din puzzle-ul României Mari.
Și, în tot acest timp,
mi-a fost dor de șoapta dulce-a mării
purtându-mi frământările departe,
ascunse-n veci păcatelor vederii,
în liniștea speranțelor deșarte.

Mi-a fost dor de forța ce doboară
un zid crescut dintre furtuni,
să mă înalț în pacea-universală
acolo unde dorm străbuni.

Mi-a fost dor și de lumina
aprinsă pentru ce a fost și ce va fi...
pentru că sunt o mlădiță din Grădina
ce nu cunoaște decât zori de zi.

(Andra Maria IGNAT, XII B)

**Concurs de cunoaștere a Noului Testament
„Scrisoarea de dragoste a lui Dumnezeu
către oameni”,
Iași, decembrie 2020**

În ziua de 12 decembrie 2020, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Teofan, Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, s-a desfășurat cea de a doua ediție a Concursului de cunoaștere a Noului Testament. Concursul, având tema „Nașterea și Botezul Domnului”, a fost împărțit în două etape, etapa județeană și etapa finală. Persoana responsabilă din partea Departamentului Misiune pentru Tineret a fost Andrei Chirvase.

Scopurile Concursului au fost încurajarea tinerilor pentru a intra în ritmul Bisericii, prin crearea unui context favorabil pentru împărtășirea valorilor acesteia și descoperirea cuvântului Evangheliei și încurajarea tinerilor să citească Noul Testament.

Sub coordonarea cadrelor didactice, precum și cu implicarea părinților responsabili cu activitățile de tineret (Pr. Foca Claudiu și Pr. Grigore Andrei), la Concursul denumit și „Scrisoarea de dragoste a lui Dumnezeu către oameni”, au participat din partea Seminarului Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi următorii elevi: Apetrei Ștefan-Teodor, Ungureanu Vlad, Radu Eduardo-Daniel (X A), Acsinte Antonia (X B), Damian Alexandra-Niculina (XI B), Ștefan Ionuț-George (XII A), aceștia reușind să facă o impresie deosebită și să califice până în fazele superioare ale Concursului.

„A fost o experiență deosebit de frumoasă, în care ai ocazia să înveți și să te apropii de Sfintele Scripturi mai mult ca niciodată! Am fost primit cu multă căldură de părinții organizatori și de voluntari și, încet, încet mi-a fost dăruită acea siguranță pentru a mă concentra! M-am bucurat enorm deoarece, chiar dacă nu am câștigat finala cea mare, am început să văd cât de frumoase sunt scrierile Sfântului Ioan Gură de Aur, în acest an ca teme având Nașterea și Botezul Domnului, în evanghelia Sfântului Matei! E clar că mă voi întoarce și la anul cu aceeași sete de cunoaștere! Mulțumim enorm organizatorilor și, totodată, părintelui Claudiu Foca, responsabil de activitățile de tineret din Protopopiatul Dorohoi!

(Apetrei Ștefan-Teodor)

„În această etapă a concursului m-am simțit extraordinar de bine, am învățat lucruri noi, lucruri pe care nu le știam din Noul Testament! În același timp, concursul a fost o reîntâlnire între prieteni, am fost eu însumi, ca acasă, ne-am încurajat unii pe alții la fiecare moment dat, ne mai ținând cont de concurența dintre noi, pentru că scopul nu a fost să ne facă concurenți între noi, ci să ne apropie unii de ceilalți, să învățăm unii de la ceilalți. Așa cum spunea Părintele Ioan Puiu la începutul concursului: cu toții suntem câștigători, prin curajul nostru de-a citi din Noul Testament, cu toții am ajuns să aducem daruri lui Dumnezeu! Pe măsură ce veți studia cu sârguință Noul Testament, veți simți cum Duhul Sfânt vă va atinge inima și vă va ajuta să identificați moduri în care să puneți în practică principiile Evangheliei în viețile voastre. Mulțumim mult părinților coordonatori și părintelui Andrei Grigore, responsabil de activitățile de tineret din Protopopiatul Darabani.”

(Damian Alexandra-Niculina)

Felicitări elevilor participanți și profesorilor îndrumători, slavă lui Dumnezeu pentru toate!

(Alexandra-Niculina DAMIAN, XI B)

Seminarul dorohoian reprezentat la Simpozionul Național de Istorie și Cultură, ediția a III-a, Mănăstirea Neamț

Patriarhia Română a declarat anul 2020 An omagial al pastorației părinților și copiilor, cu scopul de a evidenția rolul educației creștine în societatea contemporană. În lumea actuală, ni se propun „modele” străine de valorile noastre strămoșești. În ceea ce privește viața de familie, societatea românească a avut dintotdeauna câteva repere fundamentale: familia învățătorului, a preotului, a medicului, a primarului etc. Între acestea, familia preotului are un rol misionar foarte important.

În perioada 16-18 decembrie 2020, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Teofan, Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, la Seminarul Teologic Ortodox „Veniamin Costachi” de la Mănăstirea Neamț s-a desfășurat în format on-line activitatea spiritual-științifică „Zilele Mitropolit Veniamin Costachi”, aflată la cea de a treia ediție. În cadrul manifestărilor, în data de 16 decembrie a debutat Simpozionul „Personalități ale istoriei, științei și culturii românești, provenite din familii de preoți”, pentru a arăta că multe familii de preoți, prin modul cum și-au educat copiii, reprezintă cu adevărat modele de bune practici în ceea ce privește creșterea și formarea copiilor.

Seminarul Teologic Liceal Ortodox „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi a fost reprezentat de către elevii Dohotaru Daniel-Iulian și Găină Raul Iulian, din clasa a XII-a A, îndrumați de domnișoara Balan Corina-Geta, profesor de Limba Română.

Temele prezentate de elevi au fost: Personalități ale istoriei, spiritualității și culturii române, fii de preoți - Lucian Blaga (Dohotaru Daniel) și Personalități ale istoriei, spiritualității și culturii române, fii de preoți - Constantin Noica (Găină Raul).

„Simpozionul a reprezentat o experiență nouă, o nouă oportunitate de a îmi învinge teama de a vorbi în public, prin care am aflat lucruri noi, făcându-se cunoscute frumusețea și taina prin care poporul român și a păstrat adevăratele valori ale culturii, istoriei dar în special a celor ce modelează suflete, preotii. În urma simpozionului, dar și prin tema acestuia, am rămas cu imaginea perfectă a familiei, rolului acesteia dar și importanța ei, familia reprezentând temelia viitoarei societăți.” (Raul Găină)

„Pentru mine, simpozionul la care am participat a reprezentat o experiență frumoasă, un prilej de a învăța lucruri noi despre personalități ale căror nume țara noastră le poartă cu mândrie. Totodată, am avut ocazia de a întâlni perspective într-un tot unic cu privire la modul în care persoanele istorice sunt înțelese de către public. Altfel spus, am descoperit încă puțin din frumosul pe care România îl păstrează în taină.” (Daniel Dohotaru)

(Prof. Corina-Geta BALAN)

Crăciunul de odinioară

Cea mai pură sărbătoare anuală este Crăciunul, care „flutură o baghetă magică deasupra acestei lumi și sub ea totul este mai blând și mai frumos”, afirma Norman Vincent Peale.

Cuvântul „Crăciun”, spun specialiștii, ar proveni din latinescul „creatio” – creație, referindu-se la nașterea lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. O dovadă în plus ar fi termenii din limbile-surori: Noel în franceză, Natal în portugheză, Natale în italiană, Navidad în spaniolă.

În primul rând, Crăciunul este considerat o sărbătoare a sufletului, o sărbătoare pe care nu trebuie să o așteptăm doar pentru delicatesele bine pregătite sau pentru a face mulți bani mergând cu colindul. Sărbătorile de iarnă reprezintă o cale de ieșire din vechea rutină, petrecând timp cu familia și cu persoanele dragi, depănând amintiri, în jurul unui brad frumos aranjat. Este adevărat... și bunătățile pregătite de mamele noastre aduc un farmec deosebit. Însă... ce farmec au acestea dacă sufletul este împovărat de griji, iar cei dragi nu ne sunt aproape?

Înainte de toate, principalul motiv pentru care sărbătorim Crăciunul este nașterea lui Iisus Hristos. Nu sărbătorim cu scopul de a mânca, de a ne distra sau de a cheltui averi pe cadouri. Tocmai de aceea această sărbătoare minunată, atât de mult așteptată, trebuie întâmpinată cu sufletul curat și cu cele mai frumoase gânduri. Curățirea sufletească se realizează după o perioadă de post. Bineînțeles că, de obicei, interpretăm în mod eronat postul, crezând că dacă ne vom abține de la alimentele de fruct, ni se vor ierta păcatele. Postul nu înseamnă numai acest lucru, ci reprezintă o cheie spre fapte bune și gânduri pozitive. Mai mult de atât, postul trebuie să se sfârșească prin Sfânta Împărtășanie.

În altă ordine de idei, Crăciunul mai este văzut ca sărbătoarea preferată a copiilor, datorită venirii lui Moș Crăciun. Acesta inspiră bucurie necondiționată prin cadourile pe care le aduce. Însă nu toți copiii trăiesc această sărbătoare cu intensitate. De aceea este o ocazie perfectă de a-i ajuta pe cei care au nevoie, pe cei din spitale și centre speciale, oferindu-le puțin din puținul nostru. O jucărie sau o haină rămasă mică, care pentru noi poate este mai puțin însemnată, poate fi de folos pentru un copil neajutorat, mai ales în această perioadă.

Acum, în perioada pandemiei, îmi este dor să merg cu colindul la persoanele dragi, să nu trebuiască să ne despartă bariera tehnologică, să simt acel miros feeric de sărbătoare. Îmi amintesc și acum cum în anii trecuți mergeam la bunicii mei în Ajunul Crăciunului pentru a le vesti Nașterea Mântuitorului prin cântece dulci și duioase. Foarte tare se mai bucurau... Acum ar trebui să-și instaleze Zoom, deoarece nu voi mai putea merge să-i colid decât virtual. Mi-e dor să pășesc în bucătăria bunicii, înmiresmată în parfum de cozonac și mandarine. Anul acesta voi simți parfum doar de dor de clipe mult apuse... Uneori, parcă aș da timpul înapoi și aș încerca să trăiesc cu mai mare intensitate aceste momente tranzitorii.

Însă nu toată magia Crăciunului se pierde! Putem să readucem farmecul sărbătorii prin apropierea sufletească, atât de familie și prieteni, cât și de Dumnezeu prin post, rugăciune și fapte bune. Ar fi păcat dacă nu ne-am apropia măcar de El!

„Mi-aș dori să închid Spiritul Crăciunului într-un borcan și să mă bucur de el puțin câte puțin, în fiecare lună”, spunea Harlan Miller, și să-mi creez cel mai frumos Crăciun posibil cu cele mai esențiale „ingrediente”: dragostea față de Dumnezeu și timpul petrecut alături de cei dragi!

(Anisia Ioana ȚIGĂNESCU, IX B)

Singuri, dar totuși uniți întru Hristos!

Ne apropiem de o perioadă deosebit de frumoasă și plină de bucurie pentru toți creștinii ortodocși, însă, din păcate, timpurile prin care trecem ne-au adus extrem de multe provocări, care încet, încet ne-au făcut să ne gândim doar la o posibilitatea de a ne îmbolnăvi trupește, neglijând complet sufletul!

Aceste restricții, la care încă ne adaptăm, ne schimbă complet gândirea...ne fac să ne închidem în noi...ajungem de la măști și distanțarea socială să ne creăm un întreg univers, o bulă în care nu existăm decât noi înșine! E una din marile probleme actuale, pe care mai ales generația tânără le resimte din plin.

Începem să realizăm de abia acum cât de importantă este credința noastră, atât de caldă, de vie și de blândă! De abia acum vedem ce mult te ajuta o cruce pe care o faci, când asculți cântările atât de frumoase ale Sfintei Liturghii...Această Sfântă sărbătoare ne va aduce din nou împreună, poate nu în formatul complet, ca în ceilalți ani, însă prin această sfântă bucurie ne va face să retrăim, chiar și în absența persoanelor dragi, momentele frumoase!

Uneori trăim momente în care vrem să fim singuri, departe de lume, doar noi cu noi înșine...și chiar acea liniște sufletească, atât de mult dorită, se află în mica biserică, în care te va aștepta Dumnezeu cu brațele deschise. Pentru mulți e mai important să mai dormi sau să te mai joci ceva, însă niciodată nu vei putea să simți o mângâiere mai mare decât atunci când te vei pune în genunchi și, cu mintea limpede, vei asculta frumusețea și profunzimea Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii.

Poate una dintre cele mai frumoase slujbe pe care le veți auzi, este cea de Crăciun. Vă îndemn cu drag să mergeți împreună cu familiile voastre, să fiți împreună în acea bucurie sfântă și totodată să vă bucurați de cât de frumos este să îi ai aproape pe cei dragi!

(Ștefan Teodor APETREI, X A)

Despre Concertul de colinde...

Online și nu numai!

Cine sunt #Cântăcioșii?

Uneori mă gândesc că treaba asta cu #Cântăcioșii a luat o amploare prea mare! Dar îmi place atât de mult! Și nu doar mie! Întrebați #Cântăcioșii! De fapt Cântăcioasele: Olivia Sîrbu, Otilia și Alexandra Giosu, Alexandra Olariu, Roberta Prisacariu și Mădălina Maftei, o mână de fete cu dragoste de muzică și de frumos, care...cântă! Eu nu le-am întrebat niciodată dacă le place ideea asta cu #Cântăcioșii! Însă am observat, la fiecare proiect realizat până acum, câtă bucurie aveau pe chipurile lor atunci când urcau pe scenă, când înregistram vreo melodie sau când le propuneam să cânte o piesă nouă.

Pentru cei care au urmărit în ultima vreme clipurile înregistrate și publicate pe YouTube, poate părea destul de ușor ceea ce facem... Însă nu e chiar așa!

De aceea, în cele ce urmează veți afla câteva detalii din activitatea #Cântăcioșilor.

Totul începe cu identificarea melodiilor potrivite pentru un anumit eveniment. Fie că vorbim de spectacolul de 8 Martie sau Festivitatea de încheiere a anului școlar, fie că pregătim melodiile pentru Balul bobocilor, Ziua Națională a României sau programul de Crăciun, piesele muzicale trebuie să fie inedite, potrivite momentului respectiv, dar mai ales pentru interpret! Ținem cont de dorința fiecărei soliste (TREBUIE să-i placă melodia!), de aptitudinile lor muzicale precum și de starea lor sufletească! O provocare deosebită o constituie procurarea negativelor muzicale, care nu se găsesc așa ușor sau nu au întotdeauna calitatea dorită. Unele negative le realizăm pe bază de comandă, contra cost, la altele am primit ajutor de la Silvestru Bidașcu, absolvent al Seminarului în prezent profesor de pian la Palatul copiilor din Botoșani. Un câștig enorm pentru #Cântăcioși și pentru școala noastră îl reprezintă venirea ca profesor de Muzică a domnului Răzvan Sarafim, de asemenea absolvent al școlii noastre; avem deja realizate împreună câteva acompaniamente muzicale.

Etapa următoare o constituie memorarea versurilor și a liniei muzicale. Întotdeauna pornim la drum cu o amplă analiză pe text. Versurile fiecărei melodii sunt citite de mai multe ori, în încercarea de a înțelege mesajul pe care autorul dorește să-l transmită. Soliștii noștri trebuie să știe cum să transmită acest mesaj publicului și asta nu este ușor deloc!

Începe partea cea mai dificilă: repetițiile propriu-zise: microfoane, cabluri, mixere, amplificatoare etc. Nu mai spun de programul de repetiție: în timpul liber și uneori, din păcate, în timpul orelor, cu îngăduința unor cadre didactice. Repetăm până considerăm că melodia poate fi prezentată pe scenă sau înregistrată.

Cu toate că aceste lucruri par (și sunt!) destul de complicate, în perioada aceasta ducem dorul spectacolelor. Pandemia a încercat să ne ia această bucurie: a cântecului și a cântării! Însă noi am găsit resurse ca să răzbatem! Ziua Națională a României și tradiționalul Concert de Crăciun trebuiau să aibă loc! Astfel, identificarea melodiilor a avut loc pe....messenger, repetițiile le-a făcut fiecare acasă, interpretarea și înregistrarea s-au realizat cu camera video din telefon, iar mixajul la școală. Scena a fost transferată pe YouTube și Facebook, iar publicul nu a mai luat loc pe scaunele Sălii Teatrului, ci în fața computerului sau a telefonului mobil.

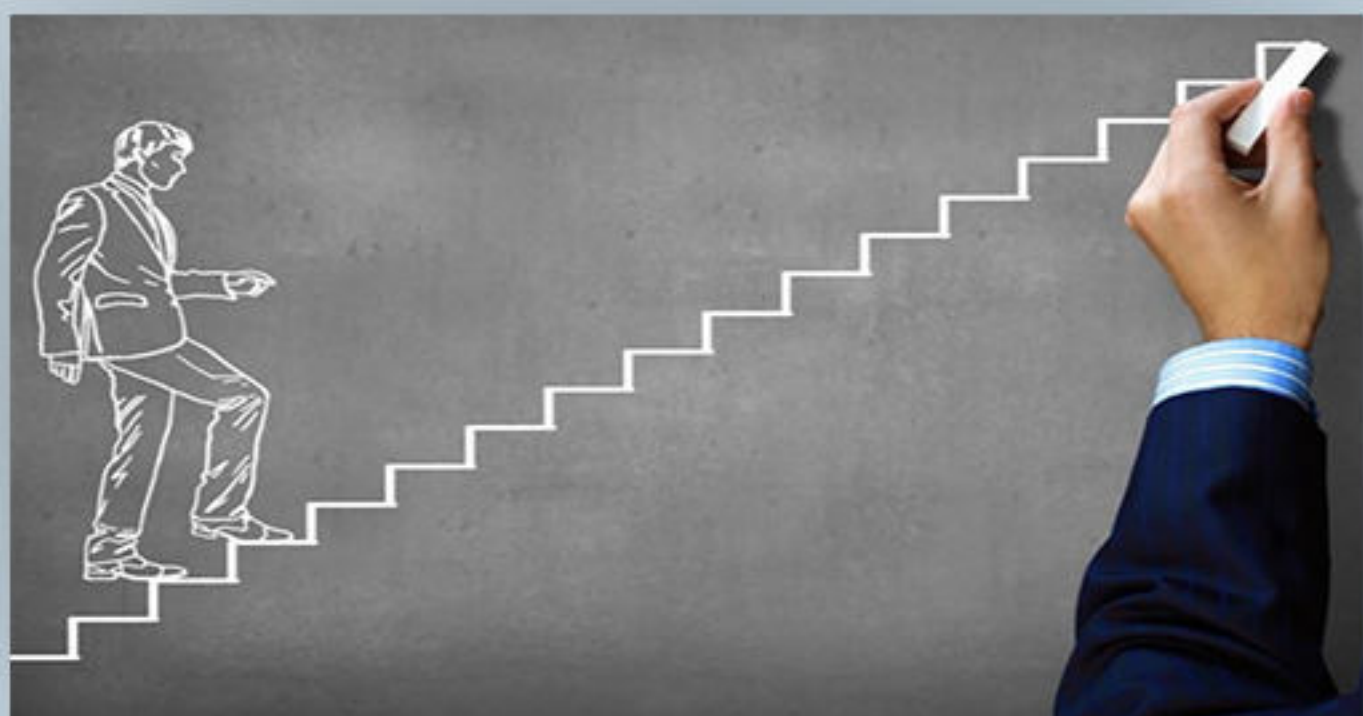
Concertul de colinde din acest an a fost total diferit. Plecarea părintelui Constantin Muha dintre noi a lăsat un gol imens atât în sufletele noastre, cât și pe scena Sălii Teatrului. Cu toții am fost cuprinși de dorința de a continua acest Concert devenit tradiție. Și totul s-a făcut online, din păcate! Cu toate acestea, împreună cu Cântăcioasele și susținuți activ de noul profesor de muzică, domnul Răzvan Sarafim, am identificat o serie de colinde și cântece de Crăciun, prin care ne-am dorit să aducem în sufletele elevilor, profesorilor și ostenitorilor, dar și prietenilor Seminarului multă bucurie și pace sufletească. Toate melodiile lucrate în această perioadă au fost publicate pe canalele oficiale de YouTube și Facebook ale școlii, bucurându-se de numeroase aprecieri și distribuiri.

Ne-am bucurat să vedem că a crescut numărul de Cântăcioși în acest an școlar și, cu toate că nu suntem prezenți efectiv la școală, punem bazele unor noi proiecte, fiecare contribuind cu idei și aprecieri proprii, care contribuie la creșterea prestigiului școlii.

Peste ani, privind în urmă, sunt convins că acești copii, fragezi acum, entuziaști și uneori prea sensibili, vor privi spre trecut, mândri că au făcut parte din acest proiect, #Cântăcioșii.

(Pr. prof. Ionuț-Vasile CREȚU)

Recunoștință peste ani

De cele mai multe ori, noi, oamenii, suntem tentați să privim prezentul și viitorul, fără a mai conștientiza trecutul așa cum a fost el, cu bune și cu rele. Acum, uitându-mă în urma vieții mele, mă gândesc de la mare depărtare la orașul meu drag și la școala care m-a format ca om, ca preot și călugăr. Noi ca oameni, trecem prin multe școli și prin mâna multor profesori, însă puține din aceste instituții și dascăli lasă o amprentă vizibilă asupra noastră, din punctul de vedere al formării și al educației. Acesta simt, când mă gândesc în retrospectivă la Seminarul Teologic „Sfântul Ioan Iacob” din Dorohoi.

Ca fiecare preot, după absolvirea Seminarului am mers mai departe, la facultate, la master și la doctorat, dar cu toate acestea, nici una nu m-au caracterizat mai mult decât liceul teologic din orașul meu natal. De ce ? Meditând la aceasta, cred că am rămas dator moral acestei școli datorită profesorilor, colegilor și cărților care mi-au zidit un drum în viață.

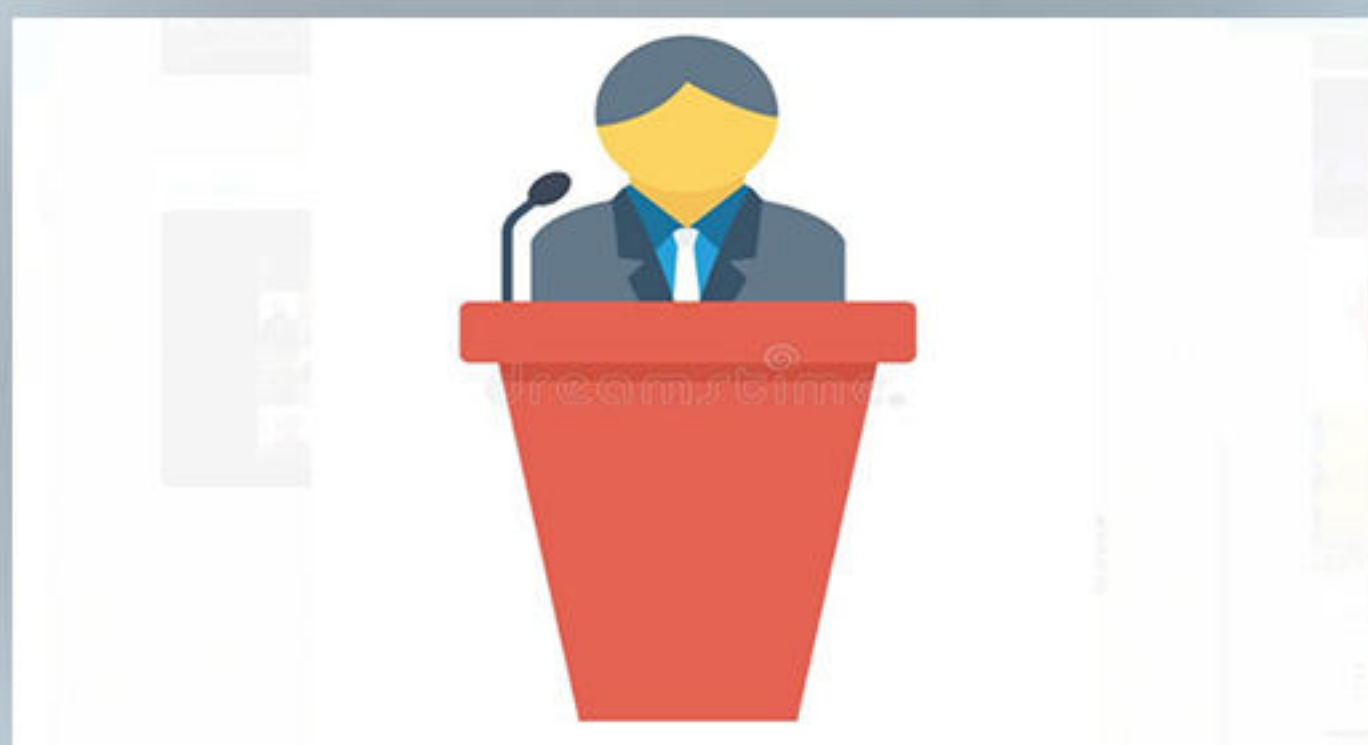
Formarea mea de bază o datorez profesorilor din această instituție, care, cu timp și fără timp, neobosiți, mi-au dat învățătura credinței curate și adevărate, suportul moral de a deveni om în viață, preot al Bisericii. Nu pot vorbi despre școala sufletului meu, fără a nu-mi îndrepta gândul către colegii mei, deoarece împreună ne-am îndemnat la lucruri bune precum învățarea muzicii psaltice și interpretarea ei, învățatul, lectura, excursiile de neuitat, pelerinajele ziditoare de suflet la mănăstirile din țară și încrederea frățească care dăinue și astăzi, peste ani.

Am convingerea personală că această școală minunată a format oameni minunați și va forma în continuare oameni deosebiți și necesari Bisericii și societății românești. De aceea, consider că Seminarul este o școală necesară și importantă pentru faptul că formează tineri integri, morali și valoroși pentru societatea contemporană suferindă, lipsită tot mai mult de valori și agonizată de profunda criză de secularizare.

Aș vrea să închei aceste câteva crâmpie de recunoștință prin a vă împărtăși gândul că această școală a fost un stilou de aur, cu care mâna profesorilor mei a scris în cartea sufletului meu învățătura bună și sănătoasă, care m-a format și m-a zidit.

(Ierom. Dr. Arsenie BEJAN, absolvent promoția 2007)

Vorbitul în public fără blocaje!

Potrivit psihologilor din România, glosophobia este un conglomerat de temeri precum: teama de a face gafe, teama de a fi criticat, hui-duit, teama de a avea parte de persoane dificile în public, teama de a nu fi suficient de interesant, teama de a avea un blocaj și a uita tot ceea ce urma să spunem.

Pentru a depăși această fază, se consideră că trebuie să ne activăm acele resurse interioare ale noastre, bazate pe experiențe anterioare, care ne-au făcut să ne simțim bine în calitatea de orator (de asta este recomandat să citim cât mai mult, să vizionăm documentarii, care ne deschid porțițe spre o mai bună cunoaștere a tot ce ne înconjoară).

„Nu există oameni care sunt buni la toate și oameni care nu sunt buni la nimic. Oamenii trec prin diferite faze în viață, iar succesul învingerii unei temeri – că vine vorba de glosofobie sau de o altă fobie – ține de cât de bine reușim să ne aducem aminte de așa-zisele momente de glorie pe care le-am trăit. Încrederea în sine este un indicator pe care doar noi îl putem regla și îmbunătăți, ține foarte puțin de lumea din jur. Atunci când ne aducem aminte de un mic discurs în fața oglinzii, care ne-a făcut să ne simțim încrezători în sine, automat vom reuși să activăm acea resursă interioară de orator, de showman, iar efectele se vor declanșa în lanț: vorbim din suflet, sincer, folosind și transmitând emoții puternice publicului nostru”, explică psihologul Lenke Iuhos.

De asemenea, se consideră că fiecare dintre noi are câte o putere ascunsă pe care o activează doar în cazuri extreme, iar până și cel mai timid om de pe pământ a avut cel puțin o dată în viață un moment în care și-a deschis sufletul în fața prietenilor și a vorbit liber, fără îngrădiri și fără trac.

Practic, succesul metodei psihologice de activare a resurselor interioare constă în identificarea și reconstruirea întregului context de care suntem cel mai mândri, în care ne-am simțit bine în pielea noastră și pe care-l considerăm cea mai bună versiune a noastră. De atunci încolo, totul constă în folosirea resursei potrivite în momente potrivite. Dacă avem de transmis un discurs emoționant publicului nostru, nu este productiv să activăm resursele de șef, ci pe cele de om grijuliu pentru toate. Dacă avem de transmis un discurs tehnic, în care să ne dovedim expertiza, nu este eficient să activăm resursele de om înțelept și grijuliu, ci de expert în domeniul nostru de activitate. Dacă vom stăpâni această tehnică, vom putea chiar comuta instant de la o resursă la alta și astfel să ne adaptăm tonul, atitudinea, gesturile, limbajul în funcție de momentul favorabil.

Dacă te întrebi la ce îți ajută vorbitul în public, iată răspunsul: alungă timiditatea, susține gândirea critică, îmbunătățește abilitățile de comunicare, te învață să fii persuasiv, îți dezvoltă abilitățile de lider, îți dezvoltă vocabularul și fluenta, reduce teama de discursuri spontane, te ajută să înveți să dezbați o problemă, vei învăța că ceea ce spui, nu este totul, te învață să fii calm în situații stresante.

Mai jos sunt câteva trucuri care te vor ajuta să te simți în largul tău atunci când vorbești în public:

1. Organizează-ți materialul eficient, dar lasă loc și pentru spontaneitate. Contează mult tema, obiectivele discursului, ideea centrală și argumentele, însă la fel de mult contează și să captezi atenția publicului în primele 30 de secunde.
2. Fii atent la feedback-ul publicului și adaptează-te pe parcurs – fii atent la reacții, rămâi flexibil și ajustează-ți mesajul pentru a ține în priză atenția publicului.
3. Fii natural și lasă-ți personalitatea să primeze – nu vrei să fii ca un radio care nu se mai oprește. Fă pauze, stabilește contactul vizual și apelează la glume, mici anecdote sau mișcări corporale. Orice audiență adoră un strop de personalitate din partea persoanei din față.
4. Nu citi de pe foaie decât dacă nu ai încotro (pregătește mai degrabă o listă cu lucrurile pe care vrei să le treci în revistă). Dacă citești de pe

un prompter riști să rupi legătura cu publicul. Obiectivul este să te concentrezi asupra mesajului și a felului în care vrei să fie perceput de public.

5. Captează atenția de la primele secunde și încheie memorabil – majoritatea discursurilor care încep cu “Astăzi vă voi vorbi despre ...” sunt plictisitoare. Dacă, pe de altă parte, începi discursul cu o anecdotă, un citat celebru (dar mai puțin cunoscut) sau o statistică neobișnuită vei capta audiența. Similar, finalul trebuie să fie în forță. Poți spune o scurtă poveste care să rezume ideile discursului, un poem relevant sau o întrebare retorică. Sfârșitul discursului trebuie construit în așa manieră încât public să își dea seama că s-a terminat fără să mai fie nevoie să spui “Mulțumesc. La revedere!”

Vorbitul în public este o artă și ca orice formă artistică necesită multă practică (persoanele pe care le admiri pentru arta oratorică au ajuns unde sunt după sute sau mii de discursuri). Cu alte cuvinte, ca în orice domeniu, nimeni nu este născut învățat (chiar și Mozart a avut nevoie de 10 ani de repetiții pentru a crea prima compoziției originală).

(Prof. Corina BALAN)

Cher Père Noël,

Je m'appelle Anisia, j'ai 15 ans et, je sais, je suis un peu assez âgée pour t'écrire...

Nous savons tous que l'enfance est immortelle, peut-être que vous êtes encore un enfant!:) La fin de l'année s'approche et, aussi L'arrivée du Père Noël.

Quoique je n'étais pas un enfant modèle, J'ai obéi à mes parents et j'ai leur donné un coup de main chaque fois qu'il était nécessaire. J'ai pris aussi de bonnes notes et vous savez, je me trouve pendant une nouvelle étape de ma vie, celle de lycéenne.

Je ne vais pas vous demander beaucoup de choses ... vous voyez, cette année problématique nous a fait enfermer dans nos maisons et nous a manqué la joie de partager nos sentiments avec les amis et les proches. Pendant la pandémie, j'ai lu un livre intitulé „Pollyanna - Le jeu de contentement”, Eleanor H. Porter.

Ce livre expliquait comment nous devrions être contents de tout ce que c'est petit, insignifiant, comme la fourmi. Oh! Que ce serait bien si on pouvait jouer à ce "jeu" aussi.

Je ne veux pas vous voler trop de temps, mais j'aimerais que vous nous envoyez une impulsion, la moindre possible, pour que nous puissions également avancer dans le jeu de Pollyana.

Merci d'avoir pris le temps de lire ma lettre et j'espère que vous écouterez mes vœux! :*

(Anisia Ioana ȚIGĂNESCU, IX B)

Un gând îţi port !

Şi când pomii îşi leagănă gândurile,

Te întorci ca o rază

Să îmi colorezi visele,

TU, al meu, vei fi odată!

Eşti departe şi te strig,

Dar tu tot nu vrei s-auzi,

O răsuflare să ţi-o simt,

Tot ar fi de neajuns!

Anii trec, vezi şi tu,

Dar eu tot n-am să te uit,

Ochii tăi albaştri ,mici

Linişte mi-au mai adus.

Şi te văd ca printr-un vis,

Şi strâns te ţin de mână,

Să rămâi mereu aici,

Să putem fi împreună.

Şi de-aş putea să-ţi cânt dragostea,

În palmă să îmi ţii inima,

Tot ar fi de neajuns

Doar să-ţi văd privirea.

Şi dacă tu ai fi iubirea,

Aş vrea să te cunosc în fiecare zi,

Să mă înveţi ce e fericirea

Dincolo de ce vezi tu!

Şi o stea de-aş avea ,

Ţi-aş închina-o ție,

Chipul tău, frumos sculptat

L-aş iubi în veşnicie.

(Edera Ionela PRODAN, X B)

The tale of Lanathel Degarion

The vale appeared to be of rose and gold in the morning air, and the people started to look up at the skies for moments of peace and beauty. As a losing war was still raging on and desperation only grew among the citizens of Himane. Fear gnawed at their hearts, the fear of death and pain, as casualties grew and supplies were growing scarce starvation and disease were ravaging the population. In these harsh times everyone was looking for someone to blame, the wealthy blamed the king for his poor leadership, as the poor were blaming their gods for rejecting them.

As the days were passing things only grew worse, the once great temples of marble and stone, honoring the gods of light and justice and love, were turned to rubble to make way for the totems and eight pointed stars of the gods of chaos and madness. As the gods of light didn't listen to their prayers, desperation turned them to be willing to turn their flesh and souls into whatever the dark gods desired if it meant salvation.

The nobles using the power of glittering gold, started revolutions and riots, in order to seize the throne of the unworthy king. These futile attempts of conquest were cut down by the swords of the loyalist knights, the same swords once pledged to serve and protect the people. However, these assaults were constant and careless, as if throwing waves of soft and untrained flesh would crumble the great stone walls of the royal keep.

And so they went in search of anyone possessing any trace of magic, or anyone related to it. The nights blazed with light and echoed with screams as herbalists, scholars, doctors, and non humans burned on pyres, their smoke and their screams would be the apology they gave to the gods.

It was nights like these, without silence, except only when the cries died out, that the one who called himself king moved to the balcony to enjoy the symphony of pain and desperation. He thought to himself that there is no point in hiding anymore, and the frail old appearance of the crown bearer was covered in smoke. Out of it came a tall figure of a man, green eyes, ashen skin, black hair and his long slim horns were stretching from his forehead to the back of his head. Lanathel Degarion has heard from the other demons how hilarious was to manipulate humans but he never thought it would be this easy. He puts his hands on the stone balustrade and takes a deep breath enjoying his hard work, and feeding from the madness and pain caused only by taking the shape of an old fool. He thought to himself if he did this much only with some amateur acting, what could he do if he unleashed the true power of the abyss. Trembling with excitement he walked the empty stone halls of the keep, there was one last thing he needed to do before he moved on to torment others.

In the highest tower of the keep, stood chained and broken in body and spirit, the heir-ess of the throne. Forced to watch as the people she once swore to protect were killing themselves for the enjoyment of a demon, and the worse thing was that she couldn't do a thing to help them. The key struck the lock and the door opened wide. Lanathel's steps echoing the empty stone halls with a grin across his pale face, it would be the last act of cruelty he would do to her, letting her live. The chaos in the city would consume her once pure soul and the futile attempts of returning her people to normality would drive her insane.

(Alenxadru ANICULĂEȘEI, XII A)

Picătura de COOLtură

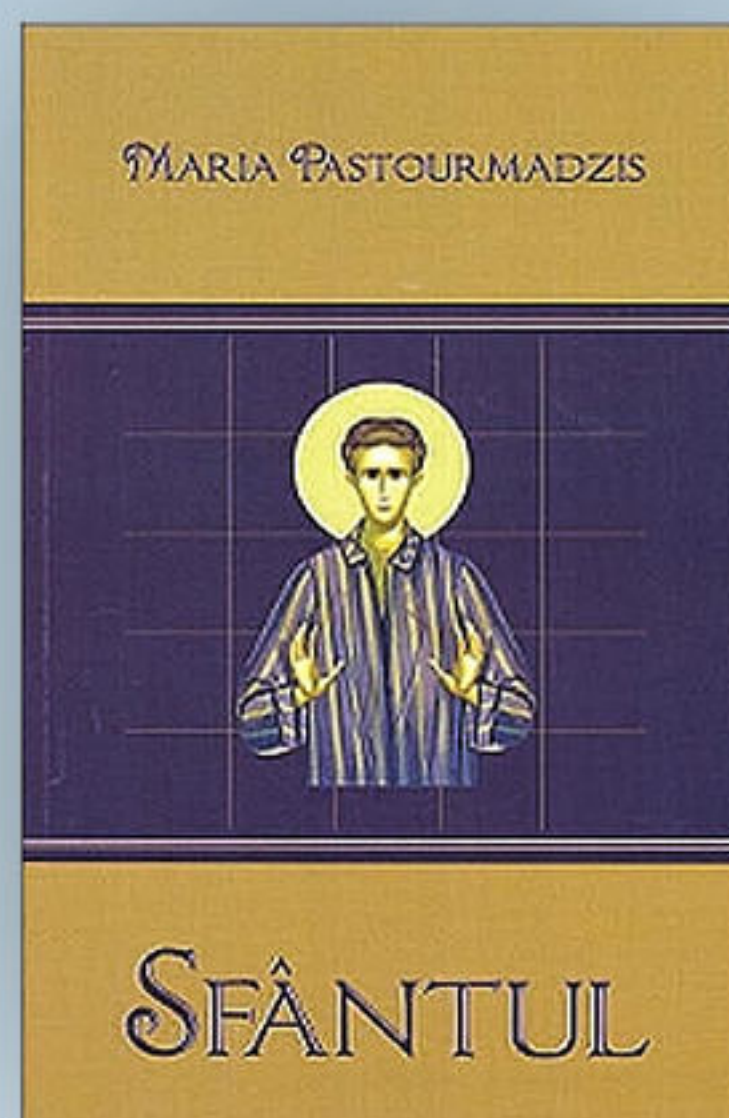

După părerea mea, producția „Friends” este cel mai bun serial pe care l-am văzut, din toate punctele de vedere: e amuzant, îți ridică moralul atunci când ești trist și prezintă o relație de prietenie pe care oricine și-ar dori-o! Este lung, început în 1993, are 10 sezoane și 236 de episoade. Într-adevăr, dacă nu-l vizionezi pare lung și plictisitor, însă dacă începi să te uiți atunci când vrei să râzi sau nu ai nici un chef de nimic, este perfect.

Producătorii prezintă un grup de 6 prieteni buni, care exemplifică conflicte și diferite situații din viața de adult, doar că într-un mod mai comic. Monica, Rachel, Phoebe, Joey, Chandler și Ross sunt familia Friends, care mi-a făcut zilele mai frumoase. Mereu m-am întrebat de ce canapeaua din cafeneaua „Central Park” era mereu liberă, dar abia a doua oară când am vizionat serialul am observat că pe măsuta de cafea era un semn cu „REZERVAT”.

Deci, dacă vreți un serial la care să râdeți și să plângeți în același timp, vă recomand cu încredere „Friends”!

(Ștefania MUHA, IX B)

„Sfântul” este o dramă scrisă de Maria Pastourmadzis, ilustrând dragostea față de Dumnezeu, iubirea față de frate și puterea de a ierta.

Vasile, sau „Sfântul”, așa cum îl strigă colegii de celulă, își petrece anii întregi în închisoare încercând să își ierte fratele geamăn. Își povestește trecutul, într-o seară după Vecernie, lui Zevros, colegul lui de celulă.

Cartea impresionează, deoarece Vasile are un destin asemănător cu cel al Sf. Dionisie, care este pomenit de Biserică la data de 24 august, care a avut aceeași putere de a ierta pe ucigasul fratelui său "...mulți ani mai târziu, un alt sfânt, diferit de Sfântul Dionisie, dar care l-a iubit pe același Dumnezeu, a împlinit același cuvânt al Evangheliei, a fost rănit în aceeași luptă, dar a iubit și a suferit și l-a iertat pe fratele său, criminalul". Din aceste motive, vă recomand această tuturor din tot sufletul!

(Raul GĂINĂ, XII A)

Părinte director, care trebuie să fie ținuta morală a elevului unui seminar teologic?

Cu certitudine una mult mai elegantă, mai deschisă adevăratelor valori pe care unii doar le aprobă, dar nu le acceptă, alții nu le practică din diverse considerații, alții le refuză sau le hulesc, părăndu-li-se desuete. Aceasta e „lupta acestui veac” - de a-ți câștiga veșnicia sau a o pierde, prin atitudinea față de cuvântul lui Dumnezeu. În funcție de modul în care te raportezi la acesta, poți deveni un model sau opusul lui. Credința deprinsă de mic copil, puritatea, candoarea și experimentarea prezenței lui Dumnezeu în viața lui, atașamentul față de Biserică, familie, neam - acestea sunt valențele normale ale tânărului. Nu întâmplător Mântuitorul recomandă ca etalon pentru câștigarea Împărăției lui Dumnezeu starea copilăriei.

Lumea contemporană s-a cam schimbat. A pierdut dimensiunea feerică și bucolicul din alte vremuri. E mult mai schimonosită, din cauza prea multor griji, prea multor false deziderate trâmbițate de diverse entități.

De aceea, e nevoie de tineri model pentru generația lor, care să ducă mai departe stindardul luptei culturale, moralizatoare și sfințitoare în ființa acestui neam de „sfinți și voievozi”, cum frumos și sugestiv îl intitulează adesea Părintele Patriarh Daniel. Citirea Sfintei Scripturi și a Sfinților Părinți, în lucrările cărora găsesc răspunsuri autorizate și confirmate la frământările caracteristice vârstei, reprezintă antidotul valabil în orice vreme.

E adevărat că un astfel de tânăr are o chemare specială?

Da. Din popor se spune despre cineva că are chemare sau nu, „calcă a preot” sau nu. Chemarea aceasta se descoperă din pruncie și se întreține pe tot parcursul vieții. E nevoie și de părinți cuminți și evlavioși, de nași de botez asemenea, de preotul din sat care să-l apropie de altar, fără a se teme de „concurență” în viitor, de profesorul de religie din școala gimnazială, care să-i susțină aspirațiile.

(Pr. Prof. Constantin MUHA)

-
1. Numele lunii „Decembrie” (lat. December) provine de la cuvântul latinesc „decem” (zece), pentru că luna decembrie era a zecea lună în calendarul roman?
 2. Cuvântul „Sărbătoare” provine din limba latină și derivă de la „a serba”, care face trimitere la verbul latinesc „servare” (a veghea, a supraveghea, a păstra), sărbătoarea se definește ca fiind semnul omagierii, al solemnității, al festivalului, aceasta făcând trimitere la latinescu „festivus”. Festivalul fiind starea ce exprimă cel mai sacru moment al unei comemorări solemne?
 3. În afară de România, pe 1 Decembrie mai serbează ziua națională Republica Centrafricană. Aceasta aniversează autonomia față de Comunitatea Franceză (fostul Imperiul Colonial Francez).
 4. Se spune despre brad că este un pom al vieții datorită faptului că el rămâne verde tot timpul, simbolizându-L, astfel, pe Hristos, Veșnic Viu?
 5. Culorile tradiționale de Crăciun sunt verdele, roșul și auriul. Verdele a fost dintotdeauna un simbol al vieții și al renașterii, roșul simbolizează sângele Lui Hristos iar auriul lumina și bogăția?
 6. Moș Crăciun este bazat pe o persoană reală, și anume pe Sfântul Nicolae Arhiepiscop de Mira, care a trăit în secolul al IV-lea. Acesta s-a născut în localitatea Patara (Turcia de astăzi) și este unul dintre cei mai mari Sfinți ai Bisericii. Ilustrațiile străvechi îl înfățișează stând drept, serios și cu o nuia în mână. Este un simbol al disciplinei și al pedepsirii faptelor rele?

(Valentin CANTONAȘ, XII A)

**SEMINARUL TEOLOGIC LICEAL ORTODOX
„SFÂNTUL IOAN IACOB” DOROHOI**

